

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce **Ing. V. H.**, zast. Mgr. Janem Petrášem, advokátem se sídlem AK v Praze 1, Washingtonova 25, PSČ 110 00, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské nám. 1245, Hradec Králové 3, PSČ 500 03, za účasti **1. P. V.**, **2. J. H.**, **3. F. K.**, **4. VČP Net, s.r.o.**, se sídlem v Hradci Králové, Pražská třída 485, zast. Mgr. Kamilem Stypou, advokátem AK Cestr & Partners, se sídlem Rubešova 162/8, 120 00 Praha 2, adresa pro doručování: Mgr. Jana Sieberová, RWE GasNet, s.r.o., Klíšská 940, 401 17 Ústí nad Labem a **5. města Náchoda**, Masarykovo náměstí 40, 547 61 Náchod, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2011, čj. 21487/UP/2009/Kd, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

-2-

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 17. 5. 2011, č.j. 21487/UP/2009/Kd, zamítl žalovaný odvolání žalobce a J. H., proti rozhodnutí č. 2578/2009 – 1 Městského úřadu Náchod, ze dne 4. srpna 2009, č.j.: 6025/2005/VÝST/P/, 839/2006/VÝST/P/, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byla umístěna přístavba domu čp. 165 v Riegrově ulici v Náchodě na pozemcích st.p.č. 252, p.p.č. 46/2, p.p.č. 1919/25 a p.p.č. 1922/1 dle KN, zpevněné plochy a sjezd na st.p.č. 252, p.p.č. 46/2, p.p.č. 2151 a p.p.č. 1922/1 dle KN, kanalizační přípojka na st.p.č. 252 a p.p.č. 46/1 dle KN, přeložka NTL plynovodu na st.p.č. 252, p.p.č. 46/2, p.p.č. 1919/25 a p.p.č. 1922/1 dle KN, plynovodní přípojka na st.p.č. 252, přeložka kabelového vedení UPC na st.p.č. 252 dle KN, přípojka teplovodu na st.p.č. 252 a p.p.č. 46/1 dle KN, dešťová kanalizace na st.p.č. 252 a p.p.č. 46/2 dle KN, zařízení staveniště na st.p.č. 252, p.p.č. 46/2, p.p.č. 2151, p.p.č. 1919/25 a p.p.č. 1922/1 dle KN, vše v katastrálním území Náchod (dále jen „stavba“). Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou v podstatě odůvodnil následujícím způsobem.

Žalobce předně namítal, že žalované rozhodnutí vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, když nebyla dodržena technická norma ČSN 736005, upravující prostorové uspořádání technického vybavení. V této souvislosti zmiňoval teplovodní přípojku, u které prý nebude dodržena vzdálenost při křížení s plynovodem a souběh se stávajícími kabely, jakož i to, že přestože ji budou tvořit celkem čtyři trubky, které zaberou značný prostor, je v dokumentaci zakreslena pouze jednou čarou. Žalobce se zde nechtěl spokojit s vysvětlením žalovaného, že účelem dokumentace pro územní řízení není podrobný technický popis záměru. Žalobce dále brojil proti tomu, že chybí podélné profily přípojek a že pokud mají jednotlivé přípojky odpovídat požadavkům prostorové normy, pak že není možné dodržet jejich výškové umístění podle územního rozhodnutí. Požadavky této normy nejsou podle žalobce dodrženy ani u nové přeložky NTL plynovodu, ačkoliv i ta má být podle žalovaného rozhodnutí provedena podle příslušných předpisů a norem. Přitom poukazoval na nedodržení odstupu min. 1 m od nejvíce „vystrčeného nadzemního podlaží“. Žalovanému vytýkal, že se těmito nesoulady nezabýval, když v odůvodnění žalovaného rozhodnutí pouze uvedl, že vlastníci sítě technického vybavení ve svých vyjádřeních k žádosti o vydání územního rozhodnutí nenamítali nesoulad s prostorovou normou. Z výše uvedených důvodů má žalobce územní rozhodnutí za vnitřně rozporné.

Žalobce dále brojil proti nejednoznačnosti výroku rozhodnutí, plynoucí z jeho podmínky č. 5, v níž je stanoveno, že zásobování prodejny bude prováděno automobilem „pick-up“. Není z ní prý zcela jasné, zda jím byla stanovena povinnost, dle které je k zásobování prodejny možné použít pouze automobil typu „pick-up“, respektive, že nelze k zásobování použít jiný automobil. Tuto nejednoznačnost, vzdor odvolací námitce, žalovaný neodstranil, ani se jí nezabýval, uvedl žalobce.

V dalších námitkách žalobce poukazoval na to, že jsou v situačním výkresu chybně zakresleny stromy, neboť „koruny těchto stromů zasahují do povoleného objektu, tj. přístavby domu č. p. 165“, takže nebude možno postavit ani lešení pro fasádu, aniž by nebyly koruny těchto stromů zasaženy. Rovněž ohledně této námitky se žalovaný odkázal jen na stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny, podle něhož tento orgán nemá proti stavbě námitek. Jde přitom o stanovisko z roku 2007, což je podle žalobce dost dlouhá doba na to, aby se poměry v oblasti přírody změnily. Zařízení staveniště – skládka VHS, pak bylo situováno v místě, kam nezajede žádné vozidlo bez zásahu do pozemku parc. č. 46/1 v kat. území Náchod. Žalobce shledával závady též v řešení dešťové kanalizace, když tato je sice v územním rozhodnutí popsána, ale není zakreslena. Z jejího popisu je pak sice zřejmé, že stavba bude odvodněna, odvodnění zpevněného nádvoří ale řešeno není. Přitom nová zpevněná plocha bezprostředně přiléhá ke stavbě žalobce. Na tuto otázku reagoval žalovaný podle žalobce opět neadekvátně, když uvedl, že účelem územního řízení není schválení konkrétního technického řešení stavby, ale pouze schválení záměru. Stejným způsobem přistoupil k otázce rozsahu dokumentace, viz již výše zmíněná absence podélných profilů přípojek. Podle žalobce nebylo rovněž řešeno mechanické oddělení umístěných nádob na odpady od zateplené fasády jeho domu, která není schopna odolávat mechanickému namáhání od vík popelnic či nádob na odpady, s nimiž se manipuluje. Žalobce rovněž poukazoval na nedostatečné množství parkovacích míst podle § 20 odst. 5 písm. a) vyhl. č. 501/2006 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, v platném znění, a ČSN 736110, podle nichž je požadováno 1 stání na 1 byt do 100 m² a 1 stání na prodejnu do 50 m². Z těchto požadavků byla sice rozhodnutím stavebního úřadu Městského úřadu Náchod povolena výjimka, s tou však žalobce nesouhlasí, neboť je založena na neplatných smlouvách a nová parkovací místa jsou umístěna na soukromých pozemcích sousedních vlastníků. Smlouvy má žalobce za neplatné proto, že na předmětných pozemcích žádná parkovací místa nejsou a i kdyby byla, nelze podle žalobce rozhodnout o povolení výjimky na podkladě dohod, které lze kdykoliv vypovědět. Parkovací místa přitom musí být zajištěna po celou dobu existence stavby. Krom toho prý výpočet počtu míst vychází pouze z nových bytů a obchodu, neřeší však byty a obchod stávající. Žalovaný se tak podle žalobce nezabýval řádným způsobem otázkou, kde budou parkovat auta od stávajících bytů a stávajícího obchodu a logicky budou využívat parkovací místa pro dům č. p. 51, tedy budou parkovat na pro ně nejbližším parkovišti. Na něm žalobce vybudoval 4 ze 6 parkovacích míst a ty jsou určeny pro parkování obyvatel jeho domu č. p. 51. V tom spatřuje žalobce přímé dotčení svých práv, neboť bez parkovacích míst se stanou byty v jeho domě těžko pronajímatelnými. Přitom celý dům č. p. 165 i s přístavbou by měl mít 15 parkovacích míst.

Závěrem pak žalobce shrnul údajná procesní pochybení žalovaného, především to, že se žalovaný jednoznačně nevypořádal s jeho námitkami a nezjistil tak řádným způsobem skutkový stav věci. Tyto nedostatky přitom bylo možno odstranit provedením důkazů, jež navrhoval, zejména šetřením na místě samém, k čemuž však žalovaný nepřikročil. Žalovanému byla též poskytnuta fotodokumentace, ze které je zřejmé, že neexistují parkovací místa, s nimiž se

v územním rozhodnutí počítá. Žalovaný ani tyto důkazní prostředky nepoužil, respektive se k nim ani nevyjádřil.

Nesprávný procesní postup žalovaného spatřoval žalobce i v souvislosti s rozhodnutím o jeho odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu Městského úřadu Náchod ze dne 9. 3. 2010, č.j. 965/2010/ÝST/P, o povolení výjimky z ustanovení § 20 odst. 5 písm. a) vyhl. č. 501/2006 Sb. Žalovaný totiž vydal dne 8. 2. 2011 pod č.j. 15336/UP/2010/Kd, usnesení, jímž rozhodl, že žalobce není účastníkem řízení o povolení výjimky. Odůvodnil to tím, že se při projednávání žádosti o povolení výjimky postupuje podle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, přičemž dospěl k závěru, že žalobce není účastníkem řízení, neboť není vlastníkem pozemků, na nichž mají být zajištěna parkovací místa. Uvedená skutečnost však podle žalobce neznamená, že nemůže být rozhodnutím o povolení výjimky přímo dotčen na svých právech a povinnostech, když je žalobce vlastníkem pozemku a stavby na něm stojící, který má společnou hranici s pozemkem, na němž se nachází stavba č.p. 165, k němuž byla přístavba umístěna. V této souvislosti žalobce poukazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně stanovení okruhu účastníků územního řízení, jak je obsažena v jeho rozsudku ze dne 30. 4. 2008, č.j. 1 As 16/2008-48. Zmínil i nálezný Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 19/99, podle něhož je třeba přistupovat k určení okruhu účastníků řízení individuálně a podle něhož je souladný s ústavním pořádkem pouze extenzivní výklad ustanovení jej upravující. Podle žalobce proto žalovaný porušil jeho procesní práva, když jej nevzal za účastníka řízení o povolení uvedené výjimky.

Vzhledem k výše uvedeným okolnostem žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 20. 10. 2011. V něm předně konstatoval, že stavební úřad postupoval v dané věci v souladu se stavebním zákonem, když řádným způsobem oznámil zahájení územního řízení, posoudil návrh na vydání územního rozhodnutí v souladu s hledisky stanovenými v § 37 odst. 2 stavebního zákona, účastníkům řízení umožnil seznámit se s podklady rozhodnutí a uplatnit jejich námítky a připomínky a rovněž rozhodnutí o umístění předmětné stavby odpovídá dle něho požadavkům, které na ně klade § 39 stavebního zákona. Proto také podaná odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby zamítl a prvoinstanční správní rozhodnutí (územní rozhodnutí) potvrdil. Žalobní námítky shledal totožnými s odvolacími námitkami žalobce a uvedl k nim následující.

K námitkám, že nejsou dodrženy normové odstupy sítí technického vybavení konstatoval, že situace stavby byla zpracována v červnu r. 2004 a že obchodní společnost KA Contracting ČR, s.r.o., Teplárna Náchod, kterou stavební úřad na základě dotčení teplovodních vedení v jejím vlastnictví zahrnul mezi účastníky řízení a v řízení s ní jednal, v jeho průběhu nevyjádřila nesouhlas s navrženým záměrem, ani proti němu jinak nebrojila. Proti vydanému rozhodnutí nepodala coby držitel licence na výrobu a rozvod tepelné energie, z níž pro jejího držitele vyplývají i

veřejnoprávní povinnosti odvolání, a nebrojila proti němu v rovině občanskoprávní či obchodněprávní ani v rovině veřejnoprávní. Ze skutečnosti, že vyjádření pro účely územního řízení vydala uvedená společnost po zpracování podkladů pro vedené územní řízení, lze logicky dovodit, že podkladem pro vyjádření jejího stanoviska byla dokumentace, která byla předmětem projednání v územním řízení.

Obdobně je tomu v případě společnosti VČP NET, s.r.o., Pražská 485, Hradec Králové, coby držitele licence na distribuci plynu. Ve stanovisku k dokumentaci pro řízení o umístění stavby včetně přeložky plynovodní sítě ze dne 14. 5. 2009, zn. 2777/09/131, které v jejím zastoupení vydala společnost RWE Distribuční služby, s.r.o., Plynárenská 499/1, Brno, rovněž nevyjádřila obavu z možného nedodržení závazných technických předpisů, týkajících se jejího zařízení. Stejně tak tomu bylo v případě obchodní společnosti Vodovody a kanalizace Náchod, a.s., Kladská 1521, Náchod, která k záměru vydala stanovisko dne 29. 6. 2005 a 22. 11. 2004, zn. 4006872/2004, společnosti UPC Česká Republika, a. s., Závišova 5, Praha, která k záměru vydala stanovisko 18. 2. 2009, zn. 7401/Ku, obchodní společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s., Za Brumlovkou 266/2, Praha, která k záměru vydala stanovisko 19. 2. 2009, zn. 18909/09/CHK/VM0, a společnosti ČEZ Distribuce, a.s., Teplická 874/5, Děčín, která i coby držitel licence pro distribuci elektřiny k záměru vydala stanovisko dne 23. 2. 2009, zn. 21/Ko. Výrok napadeného rozhodnutí odpovídá předloženému návrhu záměru a povinnost dodržení prostorové normy v dalších fázích přípravy stavby stavební úřad zakotvil v podmínkách územního rozhodnutí.

V odvolacím řízení bylo zjištěno, že stanoviska vlastníků sítí technického vybavení pozbyla na své aktuálnosti. Žadatel proto předložil v rámci odvolacího řízení nová vyjádření společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s., ze dne 15. 3. 2011, č.j. 38044/11, stanovisko společnosti ČEZ Distribuce, a.s., ze dne 24. 3. 2011, č.j. 1033224276, a ze dne 22. 3. 2011, č.j. 001033235723, stanovisko společnosti RWE Distribuční služby, s.r.o., ze dne 8. 4. 2011, č.j. 1708/11/131, vyjádření společnosti UPC Česká republika, a.s., ze dne 18. 3. 2011, č.j. 10965, a vyjádření společnosti Vodovody a kanalizace Náchod, a.s., ze dne 30. 3. 2011. Z uvedených stanovisek vlastníků sítí technického vybavení plyne, že tito vlastníci souhlasí s vydáním územního rozhodnutí. Zmíněná teplovodní přípojka, kterou tvoří „4 trubky“, je v situaci zakreslena jednou čarou. Vzhledem k výše již zmíněné skutečnosti, že účelem podkladů dokumentace pro územní řízení není podrobný technický popis a podrobné řešení záměru, nebyla tato skutečnost důvodem pro zrušení územního rozhodnutí.

Ohledně navržené přeložky plynovodu a námitky, že není dodržena podmínka plynáren o vzdálenosti od objektu, žalovaný uvedl, že podle koordinační situace je přeložka plynu navržena ve vzdálenosti větší než 1 m od obvodové stěny budovy v přízemí. Z předložených výkresů pohledů pak vyplývá, že druhé a další nadzemní podlaží jsou předsazena ve výšce cca 4 m od upraveného terénu. Tato situace však bez dalšího nezakládá důvod ke konstatování nedodržení požadavku na

jednometrový odstup od objektu a ani společnost VČP NET, s.r.o., nedodržení tohoto svého požadavku nenamítala.

K námitce, že studie proslunění je zpracována na jiný objekt, než je rozhodnutím povolen, v důsledku čehož není prokázáno splnění požadované doby proslunění domu čp. 51, jehož způsob využití evidovaný v katastru nemovitostí je stavba občanského vybavení, žalovaný uvedl, že dokumentace obsahuje studii proslunění zpracovanou dle ČSN 73 4301 v říjnu roku 2004 (dále jen „studie oslunění“). Z jejího závěru vyplývá, že vliv přístavby na proslunění oken bytových místností v čp. 51 na st.p.č. 71/1 v III. NP a ve IV. NP je malý a doba proslunění jednotlivých místností a tím i bytových jednotek přesahuje požadavky normy. Odpovídá skutečnosti, že studie oslunění byla zpracována pro jinou verzi stavby, než byla nakonec projednávána, kdy původně se jednalo o stavbu (přístavbu) s valbovou střechou, s hřebenem střechy ve výšce 17,42 m, přičemž hřeben střechy byl rovnoběžný s budovou čp. 51 a střecha se směrem od hřebene svažovala směrem k budově čp. 51 až na výšku 13,48 m. Návrh na umístění přístavby byl však v průběhu jeho předchozích projednávání upraven tak, že namísto valbové střechy je nyní ve stejném půdorysu pultová střecha s atikou nad obvodovou stěnou uličního, tedy jižního průčelí. Atika o výšce 13,995 m je na obvodové stěně navrhované stavby, která je od budovy čp. 51 nejvzdálenější. Pultová střecha navazující na atiku ve výšce 13,6 m se pak směrem k budově čp. 51 postupně svažuje až na výšku 11,5 m. Nejvyšší bod zastřešení umístěné stavby, tj. nejvyšší místo atiky, je tedy pouze o necelých 55 cm výše než nejnižší bod střechy původního záměru, na který bylo provedeno posouzení zastínění. Posouzení proslunění tedy bylo fakticky provedeno pro stínící překážku o cca 3,4 m vyšší a více než 6 m bližší k budově čp. 51, než je stínící překážka, kterou by tvořil aktuálně projednaný záměr. Po posouzení těchto skutečností proto dospěl žalovaný k závěru, že parametry nynější verze projednáváné stavby jsou, co se týče zastínění budovy čp. 51, příznivější, než byly parametry verze stavby, na níž bylo provedeno posouzení zastínění obsažené ve spise. Pokud tedy bylo závěrem předloženého posouzení, že požadavky na zastínění nebudou překročeny a že vliv přístavby na proslunění oken bytových místností v čp. 51 je malý, musel by být výsledek posouzení na projednávanou verzi ještě příznivější. Podle žalovaného lze za daných okolností předložené posouzení s výše popsanou logickou úvahou použít i jako podklad pro posouzení dodržení parametrů oslunění budovy čp. 51 pro aktuální projednávanou verzi záměru přístavby budovy čp. 165.

Pochybení žalovaný neshledal ani ve znění podmínky č. 5 územního rozhodnutí. Rozhodně s ní nelze podle něho spojit nejednoznačnost výroku rozhodnutí, když pojem „vozidlo typu pick-up“ je všeobecně známým pojmem. Pokud jde o tvrzené narušení korun stromů, jedná se o problematiku ochrany přírody a krajiny a k ní se v územním řízení vyjadřuje orgán ochrany přírody a krajiny, který je povolán v územním řízení hájit veřejný zájem vyplývající ze zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalovaný ze správního spisu zjistil, že k přístavbě domu čp. 165 vydal Městský úřad Náchod, který je dotčeným orgánem z hlediska zákona o

ochraně přírody a krajiny v daném územní řízení, vyjádření č.j. 8920/2005/ŽP/Čs/B, ze dne 17. 10. 2005, ve kterém mj. uvedl, že z hlediska ochrany přírody a krajiny k navrhovanému umístění stavby není připomínek. Ve vyjádření ze dne 1. 9. 2007, č.j. 3193/2007/ŽP/Čs, pak tento orgán ochrany přírody a krajiny stvrdil, že dosavadní vyjádření zůstává nadále v platnosti. Na základě uvedených skutečností dospěl žalovaný k závěru, že napadené rozhodnutí bylo v tomto ohledu vydáno v souladu s ustanovením § 126 odst. 1 stavebního zákona, který stanoví, že dotýká-li se řízení podle tohoto zákona zájmů chráněných zvláštními předpisy, rozhodne stavební úřad jen v dohodě, popřípadě se souhlasem orgánu státní správy, který chráněné zájmy hájí (dotčený orgán státní správy). Vlastník dřevin pak proti schválení záměru v tomto ohledu nic nenamítal. Proto žalovaný neshledal ani tuto odvolací námitku důvodnou.

K umístění zařízení staveniště – skládky HSV žalovaný uvedl, že jde o pozemek druhu ostatní plocha, jehož vlastníkem je město Náchod. Tento vlastník pozemku, který je také účastníkem územního řízení, přitom proti územnímu rozhodnutí nic nenamítá. Pokud jde o dešťovou kanalizaci, tak podle § 3 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů, se k návrhu na vydání územního rozhodnutí přikládá situační výkres současného stavu území na podkladu katastrální mapy, včetně parcelních čísel, se zakreslením předmětu územního rozhodnutí a jeho polohy s vyznačením vazeb (účinků) na okolí. Podle § 39 stavebního zákona stavební úřad v územním rozhodnutí vymezí území pro navrhovaný účel a stanoví podmínky k ochraně veřejných zájmů v území; jimi zabezpečí zejména soulad s cíli a záměry územního plánování, včetně architektonických a urbanistických hodnot v území, věcnou a časovou koordinaci jednotlivých staveb a jiných opatření v území, požadavky k ochraně zdraví a životního prostředí a rozhodne o námitkách účastníků řízení. V rozhodnutí o umístění stavby si stavební úřad může v odůvodněných případech vyhradit předložení podrobnějších podkladů, projektové dokumentace nebo její části; podle nich může stanovit dodatečně další podmínky, které musí být zahrnuty do stavebního povolení. Účelem územního řízení tedy není schválení konkrétního technického řešení stavby, ale pouze schválení záměru v území. Tomuto účelu také odpovídá předepsaný rozsah podkladů, který se k žádosti o vydání územního rozhodnutí předkládá.

Podle dokumentace pro územní řízení bude dešťová kanalizace napojena na novou kanalizační přípojku, která je zakreslena v celkové situaci stavby. Podmínky pro zpracování projektové dokumentace tak nevyplývají pouze z obsahu územního rozhodnutí, kterým se záměr schvaluje, ale také přímo z obecně platných právních předpisů. Při zpracování projektové dokumentace by proto byl projektant vázán i vyhláškou č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, která v § 6 odst. 4 mj. stanoví, že stavby, z nichž odtékají povrchové vody, vzniklé dopadem atmosférických srážek (srážkové vody), musí mít zajištěno jejich odvádění, pokud nejsou srážkové vody zadržovány pro další využití. Projektant proto bude povinen konkrétně navrhnout i technické řešení odvodu srážkových vod ze stavby zpevněné plochy, ke kterému se žalobce bude moci, jako účastník řízení, vyjádřit v rámci

stavebního řízení. Podmínka územního rozhodnutí, že dešťová kanalizace bude napojena na novou kanalizační přípojku, dostatečně specifikuje podmínky pro další přípravu záměru.

Pokud se žalobce domáhal mechanického oddělení nádob na odpady od své zateplené fasády, žalovaný uvedl, že takovou povinnost obecně závazné veřejnoprávní předpisy nestanoví. Tuto námitku krom toho žalobce v řízení neuplatnil, ač mu to stavební úřad v souladu s § 36 odst. 1 a 2 stavebního zákona umožnil. Proto zde měla uplatnění zásada koncentrace územního řízení, podle níž se k námitkám, uplatněným po lhůtě stanovené k uplatnění námitek v územním řízení, nepřihlíží. Tato otázka je navíc řešitelná v rámci stavebního řízení.

K námitce o nedostatečném počtu parkovacích stání, resp. nedodržení ustanovení § 10 odst. 2 vyhlášky č. 137/1998 Sb., žalovaný uvedl, že podle něho stavby musí být vybaveny normovým počtem odstavných a parkovacích stání, včetně předepsaného počtu stání pro vozidla zdravotně postižených osob, řešených jako součást stavby, nebo jako provozně neoddělitelná část stavby, anebo umístěných na pozemku stavby, pokud tomu nebrání omezení vyplývající ze stanovených ochranných opatření. U bytových domů mohou být odstavná a parkovací stání umístěna i mimo pozemek stavby. Podle ustanovení § 61 vyhlášky č. 137/1998 Sb. lze z ustanovení § 10 odst. 2 téže vyhlášky udělit výjimku.

Vyhláška č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů, která se uplatní v případě, kdy jsou záměry v územním řízení projednávány podle nového stavebního zákona, obsahuje ustanovení, které upravuje tutéž problematiku jako výše citovaný § 10 odst. 2 vyhlášky č. 137/1998 Sb. Podle § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb. se stavební pozemek vždy vymezuje tak, aby na něm bylo vyřešeno umístění odstavných a parkovacích stání pro účel využití pozemku a užívání staveb na něm umístěných v rozsahu požadavků příslušné české technické normy pro navrhování místních komunikací, což zaručuje splnění požadavků této vyhlášky. Rovněž z tohoto ustanovení lze podle § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb. povolit výjimku.

Jelikož v daném případě potřebný počet parkovacích stání nebyl zajištěn na pozemku se stavbou a stavební úřad v průběhu odvolacího řízení zahájil na základě žádosti žadatele ze dne 5. 2. 2010 řízení o povolení výjimky z ustanovení § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb., vyhodnotil žalovaný toto řízení jako řízení o předběžné otázce ve smyslu § 40 správního řádu a vyčkal jeho výsledku. Žádost o výjimku tak byla vyřízena podle současně platných právních předpisů. Přesto dospěl žalovaný k závěru, vzor § 190 odst. 3 nového stavebního zákona, na základě něhož je vedeno územní řízení podle předchozích právních předpisů, včetně vyhlášky č. 137/1998 Sb., že výjimku takto vzešlou lze akceptovat i v daném řízení, neboť ustanovení § 10 odst. 2 vyhlášky č. 137/1998 Sb. a ustanovení § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb. jsou v zásadě analogická a mají obdobný účel. Dne 16. 4. 2010 žalovaný obdržel rozhodnutí stavebního úřadu č. j.

965/2010/VÝST/P ze dne 9. 3. 2010, které podle doložky o právní moci, kterou je opatřeno, nabylo právní moci dne 13. 4. 2010.

Stavební úřad povolil výjimku z ustanovení § 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb. pro přístavbu domu čp. 165, Riegrova ulici v Náchodě v podstatě ve znění, že z prostorových důvodů a omezené velikosti stavebního pozemku pro přístavbu nemohou být na něm umístěna nová parkovací stání, a proto budou umístěna na sousedních pozemcích soukromých majitelů, se kterými stavebník uzavřel dohodu o možnosti parkování, a to konkrétně na pozemcích p.č. 109/1 dle KN v k.ú. Náchod, vlastníků T. Š. a S. Š., kde budou 2 parkovací stání, na pozemku p.č. 109/6, pozemku p.č. 109/6, pozemku p.č. 112/1 a st.p.č. 226 dle KN v k.ú. Náchod, vlastníků Ing. L. B., I. B. a E. Š., na nichž bude 5 parkovacích stání.

Pokud se týká celkového počtu nových parkovacích stání potřebných pro naplnění obecných technických požadavků na výstavbu, žalovaný z předložených podkladů zjistil, že podle dodatku průvodní zprávy obsahující výpočet odstavných a parkovacích ploch, zpracovaného Ing. T. N., autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby ČKAIT – 0600677, který je obsažen ve spisu příslušejícímu k rozhodnutí o povolení výjimky z parkování, je celkový počet požadovaných stání pro přístavbu 7. Tento počet stání je na základě udělené výjimky zajištěn mimo pozemek se stavbou čp. 165. Požadavky stavebního zákona na zajištění parkovacích stání jsou tak podle žalovaného rovněž naplněny.

Vzhledem k shora uvedenému žalovaný navrhol žalobu zamítnout.

Osoby zúčastněné na řízení ponechaly rozhodnutí na úvaze krajského soudu, když se k věci, s výjimkou P. V., nevyjádřily.

K projednání žaloby nařídil krajský soud na den 26. 6. 2012 jednání. Žalobce při něm setrval na svých dosavadních žalobních námitkách a dodal, že s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2011, sp. zn. As 12/2010, je toho názoru, že pokud jde o umístění přístavby, mělo být postupováno podle vyhl. č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, v platném znění, a naopak ve věci počtu parkovacích míst pro nově stavěné byty podle vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, v platném znění. Na podporu svého tvrzení, že zamýšlená přístavba, respektive lešení podél její zdi, zasáhne do korun stávajících stromů, předal krajskému soudu fotografii z daného místa.

K dotazům krajského soudu žalobce uvedl, že celá parcela č. 71/1 byla zastavěna po roce 2000, a to po celém svém obvodu (pozemkových hranicích) novým čtyřpodlažním objektem, v němž první nadzemní podlaží slouží k prodejným účelům, ve druhém nadzemním podlaží jsou kanceláře a ve třetím a čtvrtém nadzemním podlaží jsou byty. Pokud jde o parkovací místa pro tento nový objekt,

žalobce sdělil, že mu nebyla umožněna jejich výstavba v podzemním podlaží, a proto po dohodě s městem rozšířil vedlejší stávající asfaltovou plochu, která nyní slouží pro parkování obyvatel jak z jeho objektu, tak z bytového domu čp. 1563. Dotčení na svých právech okolnostmi uvedenými v bodě 1/ žaloby (situování technického vybavení), spatřoval žalobce v tom, že se jako projektant nemůže srovnat s tím, že vedení sítí je navrženo v rozporu s příslušnou normou (viz žaloba). Při případném výbuchu plynovodního vedení by tak byl ohrožen i jeho objekt. Ve svých občanskoprávních námitkách pak žalobce vycházel z nové právní úpravy, a to především z požadavku na odstup mezi stavbami, který by se měl rovnat výšce vyšší protilehlé stěny, a dále má obavu i z toho, že bude obtěžován při zásobování prodejny vnitřním traktem pod okny obytných místností. K omezení oslunění obytných místností v jeho objektu podle žalobce dojde, zda však nad rámec příslušné normy, na to nedovedl odpovědět.

Osoba zúčastněná na řízení – P. V. při jednání uvedl, že není k jednání připraven, neboť prý neobdržel žalobu k vyjádření. Podle doručky v soudním spisu ale převzal jmenovaný zásilku se žalobou dne 17. 8. 2011. Nastínil však otázku, jakým způsobem dbal práv sousedů žalobce v době realizace své stavby, kdy byl stavebníkem.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům:

Předně třeba uvést, že žalobní námitky jsou totožné s těmi, které žalobce uplatnil již ve svém odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, které podal osobně dne 16. 9. 2009 na Městském úřadu v Náchodě. Slovy Ústavního soudu v jeho usnesení ze dne 12. 5. 2011, sp. zn. III.ÚS 874/11, žalobce předestřel v žalobě týž argumentační rejstřík, který uplatnil již před žalovaným. Proto také žalovaný reagoval na žalobní námitky ve vyjádření k žalobě v podstatě stejným způsobem, jakým se s nimi vypořádal v odvolacím řízení, respektive v odůvodnění žalovaného rozhodnutí, s nímž se krajský soud plně ztotožňuje. Proto na ně v dalším i odkazuje, neboť není nezbytné, aby krajský soud znovu opakoval již jednou v žalovaném rozhodnutí vyslovené za situace, kdy se závěry žalovaného zcela ztotožňuje, jako je tomu v daném případě (viz přiměřeně usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2011, sp. zn. III.ÚS 874/11). K věci pak dodává následující.

Žalobou podle § 65 odst. 1 s. ř. s. se může úspěšně domáhat zrušení rozhodnutí správního orgánu pouze ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Z toho tedy vyplývá, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu může žalobce namítat pouze porušení svých práv a nikoliv také práv jiného subjektu nebo veřejného zájmu, pokud nejde o subjekt, kterému ve správním řízení

zvláštní zákon přiznává oprávnění prosazovat a obhajovat zájmy společnosti (např. občanská sdružení). Žalobce tak v řízení o žalobě nemůže namítat ani porušení práv osob na něm zúčastněných či dalších, a to i kdyby měly stejný zájem na vyhovění žalobě.

Právě z těchto důvodů by se krajský soud nemusel zabývat těmi žalobními námitkami, jež shora zmíněnému ustanovení korespondovaly. Jednoznačně jde o námitky uvedené v bodě 1/ žaloby ohledně nedodržení technické normy ČSN 736005 o prostorovém uspořádání sítí technického vybavení, v bodě 4/, v němž je předjímán zásah do stávající zeleně, v bodě 5/ týkajícím se umístění zařízení staveniště a v bodě 8/, který obsahuje námitky týkající se počtu parkovacích míst.

Přesto k nim uvádí, že nově umístěné technické sítě se práv žalobce nikterak nedotýkají, když nejen že nejsou umístěny na jeho pozemku p.č. 71/1, ale nezasahují do něho ani svými ochrannými pásmy. Jejich vlastníci jsou přitom s umístěním těchto sítí srozuměni, vydali k nim souhlasná stanoviska a ani v daném přezkumném soudním řízení neprojevili potřebu k tomu cokoli dodávat. Třeba též vidět, jak již ostatně žalovaný uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že účelem územního rozhodnutí je pouze vymezit stavební pozemek pro navrhovaný účel a stanovit podmínky k ochraně veřejných zájmů v území. Je to vlastně jen jakási rezervace místa pro určitý záměr. Územní rozhodnutí tak není dokumentem, na jehož základě by mohlo být přistoupeno k faktické realizaci stavby, je v tomto směru jen závazným podkladem pro zpracování projektové dokumentace stavby. Možnost provedení stavby v souladu s příslušnými předpisy, včetně technických norem, a za jakých podmínek, se tedy teprve ověří až následně, ve stavebním řízení. Práv žalobce se nemohou dotknout ani další z výše uvedených námitek, když ten nevlastní stromy, o které má starost, a stejně tak je to i s pozemky pro situování zařízení staveniště a přístup k němu. Ostatně se stavbou souhlasil příslušný orgán ochrany přírody a krajiny, jakož i vlastník pozemků potřebných pro přístup k zařízení staveniště.

Pokud jde o tvrzený nedostatek parkovacích míst pro předmětnou stavbu, žalobce se zde opět stylizoval do role veřejného žalobce, když ani tato otázka se jeho práv či povinností přímo nedotýká. Na rozdíl od města Náchod. Obecně vzato, jde však předně o to, podle kterého předpisu, podle které obecně závazné vyhlášky, měl být tento požadavek posuzován. Podle žalobce, jak uvedl při jednání krajského soudu (na rozdíl od žaloby), tomu mělo být podle vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu. Z odůvodnění žalovaného rozhodnutí je zřejmé, žalovaný si byl této skutečnosti plně vědom. Citoval totiž v odůvodnění žalovaného rozhodnutí prvotně právě požadavky § 10 odst. 2 zmíněné vyhlášky na odstavná a parkovací místa s tím, že je možno z tohoto ustanovení povolit výjimku. Rovněž tak citoval § 20 odst. 5 písm. a) vyhl. č. 501/2006 Sb., k němuž dodal, že se uplatní v případě, kdy jsou záměry v územním řízení projednávány podle nového stavebního zákona (viz strana 9 odůvodnění žalovaného rozhodnutí uprostřed). A v daném případě jde o povolení stavby podle starého stavebního zákona.

Žalovaný pokračoval, že jelikož v daném případě nebyl zajištěn potřebný počet parkovacích míst pro stavbu (což si ovšem navrhovatel územního rozhodnutí nesprávně myslel, s ohledem na jejich smluvní zajištění), tak požádal dne 5. 2. 2010 stavební úřad o povolení výjimky z ustanovení § 20 odst. 5 písm. a) vyhl. č. 501/2006 Sb. Jelikož byla tato žádost podána dne 5. 2. 2010, tedy v době účinnosti prováděcí vyhl. č. 501/2006 Sb. k novému stavebnímu zákonu, bylo o žádosti o povolení výjimky rozhodnuto právě podle ní, když v té době nikoho nenapadlo, že jde o výjimku pro řízení vedené podle starého stavebního zákona. Žalovaný pak vyhodnotil tuto skutečnost tak, že ačkoliv je územní řízení vedeno podle starého stavebního zákona, včetně jeho prováděcí vyhlášky č. 137/1998 Sb., tak že lze v něm akceptovat i výjimku povolenou v obsahově téže věci (parkovacích míst) podle vyhl. č. 501/2006 Sb., neboť zmíněná ustanovení obou vyhlášek „jsou v zásadě analogická a mají obdobný účel.“ Uvedený postup sice nepovažuje krajský soud za právně čistý, nicméně za rozumný a zcela pochopitelný.

Jak je totiž ze žádosti o povolení výjimky ve věci parkovacích míst pro danou stavbu zřejmé, navrhovatel územního rozhodnutí o ni požádal proto, že tento požadavek, reprezentující 7 parkovacích míst, nemohl zajistit přímo na stavebním pozemku. O výjimku žádal s tím, že parkovací místa zajistí na „sousedních pozemcích soukromých majitelů“, přičemž doložil i jejich souhlasy. Tento akt ale nebyl v dané chvíli (v rámci územního řízení) vůbec nutný, když podle § 10 odst. 2 vyhl. č. 137/2008 Sb., podle něhož mělo být postupováno i podle žalobce, bylo možno umístit odstavná a parkovací místa pro obytné domy i mimo pozemek stavby. A tomuto požadavku učinil navrhovatel územního rozhodnutí zadost tím, že v tomto duchu uzavřel s vlastníky sousedních pozemků příslušné smlouvy (viz výše). Celé řízení o povolení dané výjimky tak má krajský soud za nadbytečné, a proto od něho nelze odvozovat ani nedostatky žalovaného územního rozhodnutí, když požadavek § 10 odst. 2 vyhl. č. 137/2008 Sb. byl naplněn i bez výjimky. To se týká i námitky žalobce, že nebyl účastníkem řízení o povolení výjimky, o čemž bude pojednáno ještě dále.

Pokud pak žalobce namítal, že se na pozemcích těchto jiných vlastníků, s nimiž navrhovatel uzavřel nájemní smlouvy, žádná parkovací místa nenachází, tak ani to nebylo na překážku vydání žalovaného územního rozhodnutí. Vždyť územním rozhodnutím se „vymezuje“ prostor pro zamýšlený záměr, směřuje do budoucna a vše, co s ním souvisí, se tedy realizuje až poté. Krom toho vyvstává vzhledem k uvedenému námitce otázka, co by na těchto smluvně zajištěných pozemcích vlastně mělo být? A zde krajský soud poznamenává, že v zásadě pouze prostor – místo vyhovující svojí velikostí počtu vozidel, s jejichž parkováním je uvažováno. Ostatně parkování na neveřejné ploše je možné i na trávě.

Krajský soud se přitom nedomnívá, že by žalobce mohl být, podle jeho slov nedostatečným počtem parkovacích míst, přímo dotčen ve svých vlastnických právech. Jeho vlastnické právo je totiž chráněno přímo Ústavou a u parkovacích míst na veřejném prostranství, nejsou-li pro něho vyhrazena, se práva na jejich přednostní či výlučné užívání domáhat nemůže. Krajský soud se neztotožňuje se žalobcem ani

v tom, že by při změně stavby (v posuzované věci přístavbou) mělo být „dodatečně“ dořešeno parkování pro všechny byty v domě. Nic takového totiž z vyhlášky č. 137/1998 Sb. neplyne.

Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že vzájemné odstupy mezi stavbou žalobce a projednávanou stavbou měly být posuzovány podle § 25 odst. 4 vyhl. č. 501/2006 Sb., kterou odůvodňoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. dubna 2011, č.j. 2As 12/2010-105. To proto, že tento rozsudek se týkal zcela jiné věci, a to vzájemných odstupů mezi stavbami rodinných domů, což ovšem není daný případ. Jak je totiž z odůvodnění tohoto rozsudku zřejmé, Nejvyšší správní soud v něm došel k použití § 25 vyhl. č. 501/2006 Sb. o vzájemných odstupech staveb proto, neboť stejné vzájemné odstupy mezi rodinnými domy upravovala do 30. 12. 2006 i vyhl. č. 137/1998 Sb. K tomuto datu ale bylo její ustanovení § 8 o vzájemných odstupech staveb zrušeno vyhl. č. 502/2006 Sb., v důsledku čehož přestala platit legislativní pravidla upravující odstupy staveb u staveb projednávaných podle starého stavebního zákona, a to na rozdíl od staveb rodinných domů projednávaných podle nového stavebního zákona. Právě tato neakceptovatelná situace vedla k onomu rozsudku Nejvyššího správního soudu. Vyhláška č. 137/1998 Sb. ale vzájemné odstupy mezi stavbami, o které jde v dané věci, odvozované od výšky vyšší z protilehlých stěn, vůbec neupravovala, a proto ani není důvodu posuzovat předmětnou stavbu z pohledu nové, žalobcem zmiňované, právní úpravy. Jde o stavbu, o níž bylo územní řízení zahájeno za účinnosti předchozího (starého) stavebního zákona, a proto je nutno je dokončit podle § 190 odst. 3 nového stavebního zákona podle dosavadních právních předpisů, tedy podle zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění, a jeho prováděcích předpisů.

K tvrzení žalobce, že nebylo dostatečně přihlášeno k námitce týkající se zastínění jeho stavby, krajský soud uvádí, že tato otázka byla žalovaným přezkoumána a vysvětlena v potřebném rozsahu (viz strana 7. dole a dále odůvodnění žalovaného rozhodnutí). Byla-li posouzena na základě studie oslunění zpracované pro původní záměr stavebníka, tedy pro stavbu vyšší, přičemž normové hodnoty při vyšší stínící překážce byly dodrženy, bylo by protismyslné myslet si, že tomu bude jinak u objektu nižšího a vzdálenější jeho nejvyšší stěny od objektu žalobce oproti původnímu záměru. Lpět za této situace na tom, aby byla zpracována nová studie oslunění pro takto upravený návrh, by bylo přehnaným formalismem. Pokud pak bylo v územním rozhodnutí v podmínce 5. uvedeno, že zásobování dvorním traktem bude prováděno automobilem „pick-up“, dlužno poznamenat, že tato skutečnost žádnou nejednoznačnost výroku rozhodnutí nezpůsobuje, neboť jak již uvedl žalovaný, tento pojem je všeobecně známý. Třeba však poznamenat, že určení vozidel, jež budou danou stavbu zásobovat, do územního rozhodnutí vlastně ani nepatří (viz § 4 vyhl. č. 132/1998 Sb. stanovící náležitosti rozhodnutí o umístění stavby), na rozdíl od stanovení jejího napojení na pozemní komunikace. Jde totiž již o otázku způsobu užívání dané stavby, kterou rozhodnutím o umístění stavby ani nelze zabezpečit, i kdyby byla uvedená podmínka stanovena podle žalobního tvrzení. Konkrétní způsob odvodnění zpevněné plochy přiléhající ke stavbě žalobce

bude řešen v projektové dokumentaci, která bude muset akceptovat územní rozhodnutí v tom, že dešťová kanalizace bude napojena na novou kanalizační přípojku. Případné námitky proti projektové dokumentaci stavby mohou účastníci řízení uplatnit v rámci stavebního řízení (viz § 114 odst. 1 nového stavebního zákona), takže tuto možnost ještě žalobce bude mít. Pokud jde o požadavek žalobce na mechanické oddělení nádob na odpady od fasády jeho domu, nezbyvá, než konstatovat, že nemá oporu ve stavebních předpisech.

Právě v této a dalších souvislostech nelze nepřipomenout vyjádření navrhovatele územního rozhodnutí (osoby zúčastněné na řízení, P. V.) při jednání krajského soudu, v němž nastolil otázku, jak žalobce sám dbal práv svých sousedů při výstavbě svého objektu. Dlužno poznamenat, že v tomto směru nebyl nikterak korektní. Vždyť přestože jej stavěl na volném pozemku, vzniklém odstraněním dřívějších staveb, situoval v podstatě novou čtyřpodlažní budovu svým sousedům přímo na pozemkové hranice, aniž by sám bral v potaz „nějaké odstupové vzdálenosti“ mezi stavbami a od pozemkových hranic či potřebu parkovacích stání na svém stavebním pozemku a nebo myslel na postavení lešení na svém pozemku za účelem údržby své stavby atd., tak jako dnes myslí na potřebu lešení pro fasádu v případě realizace předmětné stavby. Přitom v té době (územní rozhodnutí bylo vydáno 16. 8. 2000 a stavební povolení 16. 5. 2001) platila tatáž vyhláška č. 137/1998 Sb., které se dnes žalobce dovolává.

Žalobce se prostě choval způsobem „kdo dřív přijde, ten dřív mele“ a svoji nevhodnou stavební aktivitou (nepochybně s přivolením stavebního úřadu, krajský soud však nemá k dispozici příslušný stavební spis) vytvořil situaci, s níž nyní spojuje své žalobní námitky. V těchto souvislostech, při vědomí zásady proporcionality, ale nelze přisvědčit žalobci, že by byl nepřiměřeným způsobem dotčen ve svých právech či narušena pohoda jeho bydlení. Ostatně tato tvrzení žalobce nikterak ani neodůvodnil a na otázku krajského soudu, s čím spojuje své „občanskoprávní námitky“, odpověděl, že vycházel z nové právní úpravy, a to především z požadavku na odstupy mezi stavbami, rovnající se výšce vyšší protilehlé stěny (k tomu již výše), jakož i z obavy, že bude rušen při zásobování prodejny dvorním traktem, což je ovšem otázka budoucího užívání stavby, nikoliv územního rozhodnutí. Není rovněž bez významu, že objekt čp. 51 je nebytovým domem, v němž není prioritní funkce bydlení a navíc se nachází v samotném centru města Náchod a tomu odpovídající hustotě zástavby, v níž ani nelze očekávat žalobcem víceméně zmíněnou pohodu bydlení v míře obvyklé např. pro okrajové části města či při umístění bytových staveb v tzv. zeleni. Katastrofickou obavu žalobce z možného výbuchu plynu pak třeba hodnotit jako ničím neodůvodněnou.

Bylo tak možno shrnout, že se žalovaný vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce zákonu odpovídajícím způsobem, že skutkový stav, z něhož vycházel, byl pro rozhodnutí o jeho odvolání dostatečně zjištěn, přičemž nebylo nutné provádět dokazování na místě samém a stavební zákon to ani neukládá. Pokud jde o předloženou fotodokumentaci, tak ani ta nemohla na stanovisku orgánu ochrany a přírody k věci nic změnit. K řízení o povolení výjimky (viz výše) a

rozhodnutí o ní, krajský soud ještě dodává, že bylo napadnutelné samostatnou správní žalobou, což žalobce zřejmě neučinil. Nestřežil si tak svá práva a vzhledem k tomu by ani nebylo možné v jiném přezkumném řízení odstraňovat jeho případné nedostatky. V průběhu územního řízení tak nebylo po šesti letech od jeho zahájení žalovaným zjištěno, že by navrhovaná stavba byla v rozporu s veřejnými zájmy, o čemž svědčí i souhlasná stanoviska dotčených orgánů státní správy s ní. Krajský soud má zato, že žalovaný postupoval v odvolacím řízení v souladu se zákonem, že žalované rozhodnutí je zákonné, a proto se s ním ztotožnil a odkázal na ně, jak již zmíněno výše.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch, a pokud jde o žalovaného, krajský soud nezjistil, že by mu nějaké náklady řízení vznikly.

Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil. Žádné takové náklady zúčastněným osobám nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 9. července 2012

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu